

Într-o dimineată, Scufița Roșie a îmbrăcat pelerina preferată, a pus merinde în coșuleț și a plecat prin pădure, spre căsuța bunicii.

Pe drum, florile îi zâmbesc.

— Bună dimineata, clopoteilor!

— Bună dimineata, Scufiță Roșie!

Un arici se strânge ghem. Așa e el, mai sperios...

— Salut, ariciule!

— Salut, Scufiță Roșie!

Pe boticul mustăcios se desenează un zâmbet: Scufița Roșie știe cuvântul magic! Înseamnă că e prietena lui.

De după tufele de mur se aude un mârâit amenințător.
— Bună ziua, domnule lup!
— Bună ziua, Scufiță Roșie!
În loc să se repeadă la fetiță, lupul pleacă înfrânt:
cuvintele magice și-au dovedit încă o dată puterea!

Într-o poieniță — zvârrrrr! — o pasăre își ia zborul.
Vânătorul pune pușca la ochi și țintește...
— Bună seara, domnule vânător!
— Bună seara, Scufiță Roșie!
Magia cuvintelor frumoase a salvat pasărea!

Scufița Roșie a ajuns pe înnoptate la căsuța bunicii.
E târziu, așa că se cuibărește curând în pat:
— Noapte bună, bunico!
— Noapte bună, draga mea Scufiță Roșie!
Bunica zâmbește. E mândră de nepoțica ei, care
a învățat puterea cuvintelor magice.

Rostește în fiecare zi cuvintele magice și îi vei face pe
toți cei din jur să zâmbească!
La revedere!